

Dvadsať ôsma nedeľa v období cez rok C

Lk 17, 11 - 19

12. október 2025

Milé sestry a bratia v Kristovi

Žijeme vo svete, ktorý sa nazýva konzumný. A naozaj už sme si zvykli, že veci ktoré potrebujeme k životu sa dajú ľahko zaobstarať a môžeme ich nerušene užívať, konzumovať. Na druhej strane si ich ale zároveň prestávame vážiť. Akoby strácali pre nás svoju hodnotu - bez rozmyslu ich hádzame do nákupného košíka, či vymieňame ich za peniaze. Nárokuje si ich už akosi automaticky. Dokonca športoví fanúškovia zvyknú na štadióne spontánne skandovať: My chceme gól. Akoby sa ten gól dal kúpiť v Tesco. A niečo podobné sa premieta aj do duchovnej oblasti. Naučili sme sa „pozrieť si“ omšu v televízii a rovnako konzumne, „pozrieť si“ ju chodíme aj do kostola, pristupujeme k nej podobne aj v realite. Zabúdame, že eucharistia od nás aj niečo vyžaduje, aj za ňu sa niečo „platí“. Má to byť náš postoj k spoločenstvu a najmä ku Kristovi s ktorým eucharistiou chceme sláviť.

Nesmieme zabudnúť, že náboženstvo nemôže byť len akýmsi všeobecnými rečami o spásе, ktorá funguje ako nejaký automat, bez ohľadu na nás, na náš život. Náboženstvo nemôže byť milosťou, na ktorú máme automaticky nárok. To by bola - ako už dávnejšie povedal jeden z teológov - len ľacná milosť. Od takého chápania bol ďaleko apoštol Pavol, ktorý Krista, spásu vzťahoval na svoj vlastný, konkrétny život. Pavol pre evanjelium Ježiša Krista vedel zniesť aj okovy, ako sme dnes počuli v liste Timotejovi. Pavol aj svoje okovy, svoje väzenie vnímal ako niečo, čím má splatiť Kristov dar. Keby Pavol necítil, že Božia milosť Ježiša Krista sa prejavuje v jeho vlastnom živote, určite by evanjelium Ježiša Krista neohlasoval ďalej. Pavol ale v dnešnom čítaní povedal: Ježiš Kristus bol vzkriesený zmŕtvych, Ježiš je pre nás život samotný, je aj pre nás darca ozajstného života a kvôli tomuto evanjeliu je on, Pavol ochotný znášať aj útrapy väzenia a okovy - tak, ako nejaký zločinec. No hovorí zároveň, že hoci on sám je spútaný, božie slovo spútané nie je. Ono naopak oslobodzuje aj nás. Ale zároveň nás aj varuje: Kristus, ak ho zaprieme - zaprie aj nás. Hoci on zostáva verný, lebo seba samého zaprieť nemôže.

Dnešné evanjelium o uzdravení desiatich malomocných zase hovorí o dare, ktorý Kristus dáva a o našej ľudskej reakcii na tento dar. Ani uzdravenie nemôže byť celkom „zadarmo“. To by bolo len vonkajšie uzdravenie. Dôležitá je naša odpoveď na to, čo prijímame „zhora“. Ježiš sprostredkoval uzdravenie, spásu desiatim malomocným, vrátil ich do normálneho života, do spoločenstva ostatných, z ktorého boli svojou chorobou vylúčení. Mohli sme si pritom všimnúť, že Ježiš nehovoril malomocným všeobecné reči o spásе, o nebi, o božej milosti, ale dal im to, čo bolo pre nich a pre ich život v tej chvíli potrebné. A ďalší dôležitý detail je skutočnosť, že sa to stalo na pomedzí medzi Galileou a Samáriou. Galilea predstavovala zosvetštený, niekedy až pohanský svet a Samária svet inovercov. Ttrochu je to aj obraz dnešného sekulárneho sveta, v ktorom narážame na iné náboženstvá, napr. islam). Ježišovi neprekážali spohansteli Galilejčania ani inoverci Samaritáni. Ježiš bol pre všetkých otvorený.

Na druhej strane ale Ježiš nebol akýmsi ozdravným automatom. Ako sme spomínali, jeho milosť aj niečo „stála“. Nie finančne ale duchovne. Ježiš ako odpoveď na uzdravenie očakáva zmenu nášho duchovného postoja. Pripomína nám to výčitkou „a tí deviaty sú kde? Nenašiel sa okrem tohoto inoverca nik, kto by sa vrátil a vzdal Bohu slávu?“ Ježišovi nešlo o spoločenskú konvenciu, poďakovanie zo slušnosti, ako to my niekedy zvykneme robiť. Skôr mu záležalo na našej zmene. Videl, že deviaty, ktorí sa nevrátili, ostali stáť duchovne tam, kde boli aj predtým, skôr než sa ich dotkla milosť ozdravenia.

Na to si musíme aj my dať pozor. Aby sme neprijímali Ježiša Krista tak, že zostávame stále tí istí. Aby sme ho neprijímali len navonok. Ježiš by nás mal motivovať k živej viere, ktorá bude súčasťou našej osobnosti. Podobne ako sa o to pokúsil inoverec Samaritán. Tým spôsobom sa môžeme aj my stať poslami živej viery, ktorú budeme ohlasovať aj ostatným.

Dnešné evanjelium je tak výzvou aj pre nás. Aby sme Ježiša prijímali do nášho konkrétneho života (nie namiesto neho), a zároveň aby sme za ten dar, ktorý nám On dáva vedeli byť aj vďační. A aby sme ho vedeli odovzdávať aj ďalej.